

РЕШЕНИЕ

№ 2566

гр. София, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1009** по описа за **2023** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на Министъра на електронното управление, чрез процесуален представител Й. С. срещу решение № 4275 от 11.11.2022г., постановено по наказателно административен характер дело /нахд/ № 20221110207659 на Софийски Районен Съд /СРС/ – Наказателно отделение, с което е отменено наказателно постановление № НП -5/19.04.2021г. издадено от главен секретар на Държавна агенция „Електронно управление“ [населено място], с което на Г. Х. С., в качеството му на Главен секретар на Министерство на земеделието е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева на основание чл.63, ал.1 от Закона за електронно управление /ЗЕУ/ за нарушение на чл. 8, ал. 2 от с.з.

В касационната жалбата са направени оплаквания, че решението на СРС е неправилно и необосновано. Поддържа се, че решението на СРС не е изградено на основата на обективно, всестранно и пълно изследване на данните от всички доказателства. Сочи се, че при съставяне на АУАН и НП са спазени изискванията на ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП.

По време на проведеното по делото открито заседание касаторът не се явява и не се представлява. С молба от 16.03.2023г., са представени писмени бележки, в които се

поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът по касационната жалба Г. Х. С. не се представлява и не се явява. В молба от 22.02.2023г., оспорва касационната жалба. Претендира се присъждането на разноски.

Представителят на СГП поддържа становище решението на СРС да бъде оставено в сила, а касационната жалба отхвърлена.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационната жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл.34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

СРС е установил, въз основа на събрания доказателствен материал, че въз основа на Заповед № ДАЕУ-15996/12.08.2020г. в периода 17.08.2020г. до 30.08.2020г. е извършена проверка по документи, без посещение на място, на Министерство на земеделието, храните и горите /МЗХГ/ за спазване на изискванията на ЗЕУ и подзаконовите актове за прилагането му. За проверката е съставен Протокол с изх. № 53/2.9.2020г., по силата на който са дадени задължителни предписания на Министъра на земеделието, храните и горите, който е връчен на 03.09.2020г. чрез системата за сигурно електронно връчване, от когато е започнал да тече срокът за изпълнение на предписанията. С писмена кореспонденция – писмо от Главният секретар на МЗХГ е изразил писмено становище по направените в протокола констатации, заключения и задължителни предписания, както и с писмо съдържащо описание и доказателства за предприети действия по изпълнение на дадените указания. В резултат на проверка за изпълнението им след изтичане на срока е съставен констативен протокол с изх. № КП-92/17.11.2020г., в който било установено, че три от дадените общо шест предписания са изпълнени и нарушенията, описани в тях са били преустановени, а за останалите три - по 10, ал. 1, 2 и 3 от ЗЕУ, не са били изпълнени в указания срок. Поради което е съставен АУАН № 4/27.11.2020г. В акта освен тези три нарушения било вменено и нарушение по чл. 8, ал. 2 от ЗЕУ, каквото не било констатирано в КП № 53/02.09.2020г., но пък било описано в КП изх. № КП-92/17.11.2020г. По отношение на част от описаните в него нарушения, АНО е приел, че представляват маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, като за това, че всички административни услуги в рамките на МЗХГ не се прилагат и по електронен път е издал процесното НП № 5 от 19.04.2021г., издадено от К. Б. Д. - Главен секретар на Държавна агенция „Електронно управление“ /ДАЕУ/, [населено място], с което на основание чл.63, ал.1 от ЗЕУ, за нарушение на чл. 8, ал. 2 от ЗЕУ, на Г. Х. С., в качеството му на Главен секретар на Министерство на земеделието, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева. В НП е мотивирано, че в писмо с рег. № 12-5393/03.11.2020г. главният секретар на МЗХГ прави изявление, с което признава, че МЗХГ е администрация, която предвид спецификата на дейността си не предлага електронни административни услуги, без да представя аргументи кой закон предвижда особена форма за извършване на тези действия, нито ангажира

доказателства за това.

При посочените фактически установявания, СРС е обосновал правен извод, че АУАН и НП са издадени от компетентните административни органи, но нарушението не е било извършено от субективна страна, тъй като по делото не са събрани доказателства, че към датата, на която АНО твърди, че е било осъществено нарушението - 03.11.2020г., МЗХГ не е предоставяло услугите си и по електронен път. Мотивирано е, че липсват данни на посочената дата да е извършена проверка на това обстоятелство от проверяващите органи, както и че нарушението е констатирано в хода на последваща проверка за изпълнение на предписания, дадени с КП от предходна проверка, в който протокол такова нарушение не е било констатирано. Съдът аргументирал, че твърдяното нарушение по чл.8, ал.2 от ЗЕУ е прието за осъществено само въз основа на изявлението на жалбоподателя С. в качеството му на Главен секретар на МЗХГ в писмо от 03.11.2020 г., като не са правени никакви други проверки в тази насока. Обосновано е също така, че санкционираното лице не може да бъде субект на нарушение на посочената норма, предвид чл.9, ал.1 ЗЕУ и § 1, т.1, т.11 и т.14 ДР ЗЕУ.

НАСТОЯЩИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ НАМИРА, ЧЕ ОСПОРЕНОТО РЕШЕНИЕ Е ПРАВИЛНО.

Касационният състав напълно споделя изводите на СРС. Решението е обосновано, с изложени подробни мотиви, които почиват на цялостен и изчерпателен анализ на релевантите факти и относимата нормативна база, противно на твърдяното в касационната жалба.

Обосновани са изводите на СРС, че нарушението не е извършено от обективна страна и санкционираното лице не може да бъде субект на нарушение на чл.8, ал.2 ЗЕУ.

По силата на посочената правна норма, електронни административни услуги са административните услуги, предоставяни на гражданите и организациите от административните органи, услугите, предоставяни от лицата, на които е възложено осъществяването на публични функции, както и обществените услуги, които могат да се заявяват и/или предоставят от разстояние чрез използването на електронни средства.

Административно-наказващият орган и в АУАН и НП не е посочил данни на посочената дата да е извършена проверка относно твърдяното нарушение от проверяващите органи, позовал се е единствено на изявлението на санкционираното лице. Нещо повече- нарушението е констатирано в хода на последваща проверка за изпълнение на предписания, дадени с КП от предходна проверка, в който протокол такова нарушение не е било констатирано. Неоснователно е оплакването, че актосъствителят е разполагал с необходимата документация за установяване на нарушението и не е следвало да извърши проверка или констатации относно обстоятелството за твърдяното нарушение. Доказателствената съвкупност правилно и обосновано е навела районния съд на извод за недоказаност на вмененото нарушение на чл.8, ал.2 ЗЕУ, съответно не се установяват касационните оплаквания, че обжалваното решение е постановено при необсъдени доказателства и фактическа обстановка, довело до неправилно приложение на материалния закон. Служебното събиране на доказателства обуславя доказателствената тежест, която носи административно наказващият орган по пълно доказване на повдигнатото административнонаказателно обвинение. Обратното, неговата неподкрепа с доказателства, логично води до недоказаност на административнонаказателното

обвинение, както правилно е приел районният съд.

Нормата на чл. 9, ал.1 ЗЕУ, предвижда, че доставчик на електронни административни услуги е административен орган, лице, осъществяващо публични функции, или организация, предоставяща обществени услуги, които предоставят електронни административни услуги на гражданите и организациите в рамките на своята компетентност.

Легалната дефиниция на § 1, т.1, т.11 ДР ЗЕУ определя, че „Лица, осъществяващи публични функции“ са нотариусите, частните съдебни изпълнители, държавните и общинските учебни заведения, държавните и общинските лечебни заведения, възложителите по чл. 5, ал. 2 - 4 от Закона за обществените поръчки, които не са административни органи или организации, предоставящи обществени услуги и други лица и организации, чрез които държавата упражнява своите функции и на които това е възложено със закон.

Определението съобразно § 1, т.1, т.14 ДР ЗЕУ, установява принципа, че „Организация, предоставяща обществени услуги“ е всяка организация независимо от правната форма на учредяването, която предоставя една или повече услуги по т. 12.

Главният секретар на МЗХГ не може да бъде субект на нарушение на посочената за нарушена норма, тъй като съобразно чл. 8, ал.1 Закона за администрацията, главният секретар осъществява административното ръководство на администрацията на органа на държавна власт, като функциите му са изброени в ал. 2 на посочената норма.

Въз основа на изложеното следва, че СРС правилно е извел и този решаващ мотив за отмяна на НП, противно на твърдяното в касационната жалба.

Ответника е поискал присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение пред първата и пред касационната инстанция. Съдът намира, че искането за разноски е основателно за направените разноски пред касационната инстанция. По отношение на искането за разноски пред СРС – такива не са присъдени, защото е констатирано от СРС, че няма искане и настоящият състав не може да присъжда такива за първи път, доколкото за страната е съществувал процесуален ред за изменение на акта на СРС в посочената част и съответно което право не е упражнено.

Предвид изхода на спора, на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН вр. Наредба №1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и отчитайки договор за правна помощ на л.70 от нахд №7381/2021г., следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на разноски в размер на 400лв., по реда на чл.38, ал.2 Закона за адвокатурата /ЗАдв./, съобразно представен списък по чл.80 ГПК на л.27 от делото.

За присъждане на адвокатско възнаграждение по този ред пред съответната инстанция е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т. т. 1 - 3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв., като не е необходимо страната да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ, ако то не бъде оспорено. По приложението на нормата в този смисъл е Определение № 141 от 15.03.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 1005/2020 г., II т. о., ТК, докладчик съдията П. Х..

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, изр. първо, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 4275 от 11.11.2022г., постановено по нахд № 20221110207659 на Софийски Районен Съд.

ОСЪЖДА Министерството на електронните съобщения да заплати на Г. Х. С. с ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], вх.Г, ет.1, ап.б1 разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 400 /четиристотин/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.